

Magánlevél a gazdag Amerikába

Halljad hát énekünket
anyánkat és gyermekünket,
ezek öldösték, éppen ezek ...
Akarod látni sebeinket?
Felássuk tán a tömegsírokat?
Még vannak köztük árvák, s özvegyek,
még nem töröltük le a könnyeket,
még vannak itt elüszkösödött falak,
még keserű itt, hajh, sokszor a falat,
még nem gyógyultak be itten a sebek,
még nem száradtak fel itten a szemek;
a torkunkon még csuklik az utálat,
látjuk ám még az akasztófákat!
Látjuk, látjuk, sohase feledjük;
temetőinket el nem temetjük!

Minket öltek, mert bennünket értek;
népünk pusztult: benneteket védett!
Minket tenger meg nem mentett tőlük,
helyettetek, minket ért a törük!
Puszta mellel csak mi álltunk daccal,
állig felfegyverzett gyilkosokkal!
S hogy csészédbe anyád tejet önthet,
s hogy a feleséged puhán megölelhet,
s hogy a kicsiny fiad csókokkal köszönthet:
a mi holt anyánknak-fiunknak köszönjed!

Nálunk legázoltak leányokat, nőket —
s te most a miénkkel jutalmazod őket?
Hogy a menyasszonyod, hogy a lányod tiszta:
ez a föld százezrek piros vérét itta!
S hogy a te gyereked anyanyelvén szólhat,
feláldoztuk érte ezer tanítónkat?

Keserű énekünk benneteket vádol:
Ez a barátotok? Madarat — tolláról!
De ha százszor kérdik, százszor válaszoljuk:
a tiétek nem kell, miénket nem adjuk —
Triesztet nem adjuk!

GÁL LÁSZLÓ